

LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik
minden vásárnap.
Ára 3 óra
csak egy forint.

Az előfizetési pénz
a kiadó-hivatalba
3 korona-utca, 18. szám alá
küldendő.

Pest, május 12.
1867.
6. szám.

Gyűjtőknek
öt előfizető
után
tiszteletpéldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA:
Magyarutca 1. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat,
mely Ludas Matyinak van
szánva.

Egy régi történet ujabb kiadásban.

Hallgass rám egy kissé kedves jó magyarom!
Ha tetszik hát mondok neked egy szép regét:
Olvastad — hisz' hogy ne? — elavult könyvekből
A trójai fa-ló gyászos történetét?...

... Ha olvastad jól van; ha pedig nem, im halld':
Volt egyszer egy város, azt Trójának hívták —
S mi okon, nem tudom, elég az hozzá, hogy
Több éven keresztül a görögök vívták!

De hiába! mert hát erős volt az nagyon;
Állt mint a kőszikla zugó tenger között —
S az ellenség dühe nem árthatott neki:
A kemény bástyákon mint a hab megtörött.

Hjah! biz így nem jó lesz — szólalt föl egy vitéz,
Elveszthetünk mindent és mire se megyünk,
Hanem ha hallgattok az én tanácsomra . . .
Ajánlok valamit, hogy mitévők legyünk?

Csináljunk barátim egy magas fa-lovat,
A melynek belseje legyen tágas, üres;
No tudjátok azért, hogy megférjen benne
Katonáink közül egy rakás fegyveres . . .

S aztán mi történik? azt is meglátjátok,
Hogy célunkat érjük: százat tesztek egyre;
A város miénk lesz s kardunknak élitől
Nem fogják megóvni még az Istenek se.

Tetszett a dicső esel! elkészült a fa-ló!
S az ellenség megbujt, ki erre ki arra;
És a trójaiak — mert megszabadultak —
Fakadtanak vala szörnyű örömjajra.

Ezrenként tódultak ki a bástyák megöl,
— Egész biztonságban érezvén magokat —
Bámulták erősen, öreg, ifju, asszony,
Azt az ajándékba hagyott nagy fa-lovat:

Ej be derék állat! milyen dicső volna
 Bevinni oda a piac közepére;
 Huzzuk be! huzzuk be! hamar azt a bástyát
 Bontsátok ki... mert így talán be se férne?!

Lebonták a bástyát! bevonták a lovat,
 — Nehány ellene volt: lepiszegették végkép. —
 Hogy aztán mi történt? — jaj szomorú biz a! —
 De ha akarjátok: halljátok a végét:

Pesti titkok

miket ez ideig kevés vidéki ember tudott.

Na kedves komám! átestünk valahára a tisztujtáson is, hanem hát olyan k i n e v e z ő fajta restellátziót, mint a milyen ezen pestmegyei vala, csakugyan restelni lehet ám. Bizony kedves koma! hijába voltunk Gubacsról ötvenöt napig Pesten, meg se kérdeztek biz ott bennünket, hogy tetszik-e vagy nem ez a szögabiró, rákurjantották a nyakunkra, most már elégedjünk meg vele. És aztán szabad választásnak esufolják ezt a históriát. Hasonlít biz ez a mostani restellátzió kedves komám! az öszvérhez, mely félig szamár — félig ló. A mi tisztujtásunk is félig alkotmányforma választás, félig pedig valódi provisorialis kinevezés.

Visszaemlékezve a régi tisztujtásokra, elbusultam magamat s betértem valami traktérfélébe, hogy bosszúságomat belefojtsam egy pohár borba. A mint így morfondiroztam, meghuzva magamat egy zugban, — egyszer csak beállt vagy öt uri ember, letelepednek egy asztalhoz, az egyik parancsol egy „kriglit“ a másik egy „snittet“ harmadik egy „halbszajtlit.“ Én csak vártam, hogy ugyan mit hoz az a kellner... hát kedves komám! a melyik egy kriglit parancsolt, annak hozott egy jó meszely sört, annak is míg az asztalra tette, kifutott a fele oly habos volt; a ki egy snittet parancsolt, az elébe a kellner már csak fél pohár sört tett; a ki pedig egy halbszajtlit kért, az már nem sört kapott, hanem egy fél meszely bort.

Az én uraim csakhamar lármás diskurszusba elegyedtek egymással.

„Olvastátok a „Magyarország“ mai számát czimborák? — kérde a többit egy hamarszöke fiatal ember, — Pompéry ugyanesak kapezaskodik a „Magyar ország“ gal.

„Majd befelel annak Böszörményi pajtás! nem fog az adós maradni,“ — szólla egy másik.

„Már az igaz czimborák! ugy hányja veti magát ez a Pompéry az országgyűlésen, mint polturás malacz a garasos kötelen, s ugy terpszekedik ott az irói karzaton mint valami kanpáva; a multkor is az ő hangos tarsalgása miatt kivánták a képviselők, hogy üritessék ki az irói karzat,“ monda az előbbi.

„De most meg már a Pesti Hirlappal is kezd kikötni, vága közbe a harmadik, — hanem hiszen majd a körmére koppantunk neki.“

„Bizony nem fog ártani“ erősíté a negyedik.

Na — gondolám magamban — ezek bizonyosan újságírók, majd csak hallok valami jó hirt tőlük, mit hazavihetek Gubacra, — hallgassuk tovább mit beszélnek.

Feldulta a várost a bevitt ellenség!

... Maga volt az oka ... sirját maga ásta ...

Miért hozám föl most e szomorú casust?

Ki gondolkodni tud, rögtön kitalálja!

* * *

Vigyázz magyar népem! talpon légy hogy ha már ...

Ismétlék bölceid ezt a történetet,

... Alkotmányod erős bástyáján rést ütve ...

Bevonták a lovat — a közös ügyeket!

SZAPULÓ MATYI.

„Az igaz barátim, hogy Pompéry, mióta lapja olyan félhivatalos, jobban fészkelődik, mint a tormába esett féreg; ha még aztán valami tizenhárom próbás hazafi volna, akkor csak megjárna, hogy másoknak tartson leczkéket az alkotmányosságról. De itt vagyok én, élő bizonyosság, hogy ő sem jobb a Deákné vásznánál. 1850-ben, a mikor még csak görögül tudott, velem fordította le németre azon czikkeit, a melyeket az istenben boldogult magyarfaló „Ost-Deutsche Post“-nak Bécsbe küldözgetett. — Még a helyre is emlékszem, a „Régi Posta utca“-ban lévő szállásán fordítgattam. Igaz hogy nem „telivér“ módra fizetett, mert egy egy czikk fordításáért egy egy rongyos német forintot adott; no de akkor mint bujkáló honvédtisztnek az is elég volt, hogy estendenként az „Aranykéz“-nél urat játszam; azután meglehet, hogy Kuranda neki sem fizetett 2—3 forintnál többet.“

„Hjah pajtások! Ez igen régi dolog, de tudok én újabb históriát is Pompéryről“ gyújtott rá a harmadik.

„Halljuk hát! halljuk! Kellner! Nok án krigli!“ még egy snitt!

„Emlékeztek azon időre, mikor Zichy Schmerling 1865 elején Bécsben a „Bécsi Híradó“-t megindították. — Keeskeméthy karakán legény. Ő tudta, hogy Pompérynek nagyobb a szája mint az esze. Azt is tudta, hogy macedóniai Fülöp, még a görög várakat is számmal vette be; a számár hátára arannyal telt zaeszkókat rakatván. Ezt macedóniai Fülöp tehetette, mert akkor még volt talentum és arany dosztig. Most a bankó is megteszi a hat vágást; tíz, tizenkét darab tízforintossal sok száját be lehet tapasztani. Hát Relli barátunk fogja magát és Pompéryt havonkénti 120 forinttal szerződési olyformán, hogy Pesten in c o g n i t ó b a n irányezikkeket irogasson a „Bécsi Híradó“ számára. Pompéry kapott is rajta mint Cibak bátya a kulacson, és megírta az akkoriban híres „G o n d o l k o z z u n k“ czikk sorozatot a „Híradó“ számára. Arról kellett volna „gondolkoznunk“, hogy nem lenne jobb a rájxráthba menni? A midőn a czikket felküldé, külön levelet írt mellé Keeskeméthyhez, hogy a dolog „szent titok legyen közöttük“; de Keeskeméthy ugy kalkulálván, hogy a levél a szerkesztőséghez levén czimezve, az egész szerkesztőséget érdeklí és illeti, azt a munkatársaknak is átadá elolvasás végett, kikötvén egyszersmind hogy a dolog szent titok legyen.

Mikor aztán az első hónap eltölt, Relli nagy panaszosan megírta Pompérynek, hogy a „Híradó“ kaszsjája rosszul áll; ingyen munkát pedig nem kívánhat, tehát ... egy havi gázsival meg volt fogva a renditethetlen nagy haza — — — fi!

Most jön a java! Schmerling megbukik! Zichy dettó; Majláth kanczellár lesz — Pompéry, a nagy 48-as és még nagyobb 61-es, újból ír „szent titok leple alatt.“ Keeskeméthynek, eszközölné ki Majláthnál, hogy őt, t. i. Pompéryt, a kormány részéről a Jász-Kun-kerületben országgyűlési képviselőjelöltnek léptessék föl. — Relli a „szent titkot“ megint közölte a munkatársakkal. — És ő mer másokat leczkézni?

„Ki kell tenni ezt a skandalumot.“

„Még pedig a Ludas Matyiba, mert csak annak van kurázsija eldöngetni a Döbrögieket, mondának mindannyian.“

„Szegény haza!“ fohászokodám magamban „hát 120 frtért „Magyarország“ is eladó? De hiszen mért ne? Jézust még kevesebbet 30 ezüst pénzért árulta el Judás.

Ott hagytam az előttem levő bort, kifizettem az árát, haza jöttem és mind-e mai napig hiába vártam e szép história megjelenését a „Ludas Matyi“ ban — Nehogy kárba menjen, megírtam kedves komámnak és ha úgy tetszik, küldje be komám „Ludas Matyi“-hoz.

Komája

Libási Áron s. k.

Eredeti levelek.

VII.

Téns uram!

Már csak nem állhatom meg, hogy kérdést ne tegyek a felül, hogy hát azt a Szentkirályi uramat már nem szeretik kegyelmetek? mer hiszen lássa téns uram, a mai világ gusztsuaihoz képest ő nála nem pászol jobban senki, hiszen már a neve is olyan, hogy a pápisták is megsüvegelhetik mert Szent . . . azután meg hozzá még királyi is, ezt meg Deák tekintetes uram is helybenhagyja, már pedig a mit ő helybe hágy, hát ki a feké szöll az ellen?

Ugyan téns uram kérem szeretettel, ha meg nem sérteném, azt akarnám megkérdeni, hogy ha majd Ferencz József császár ő felségét csakugyan megkoronázzák a magyar koronával, hát már akkor osztán igazándi király lesz ü kegyelme ügyi? osztán nem parancsol neki a német császár sem többet, — de hát ü a német császárnak? mert én már csak úgy szeretném a magam esze szerint, hogy ne lenne osztán semmiféle zenebona az egész dologba, mer hát már akkor nagyon rosszul esne belesülni osztán a dologba, mikor mindenféle derága paradénak megadjuk az árát lássa kegyelmed!

Most mondok téns uramnak valami furcsa dögöt. — Hát tudja-e kegyelmed hogy tanultuk ki a sorját, hogy a fináncz ki ne találja, hogy nem magyar trafikot dohányozunk? — na hát azt tesszük velle, hogy bagó-zunk, ennek osztán nem érzi meg a szagát, de ha mégis meg akar benniünket vizitálni, hát akkor az ember csak úgy tesz velle, hogy a fináncz urat meginstáljuk szépen, hogy nyissa ki a száját, s akkor osztán jól beleköpünk, — a már az ő dolga, hogy kitalálja-e az ízéről trafik-dohány-e vagy nem. — Mert hát lássa téns uram a szükség mindenre megtanítja az embert, pedig az is lehetett volna máskép, ha nem tyukászott volna egy időbe az a sok istenadta hazafi. — Na de se baj, miha megbogázzik a ember is, születik is meg is hal, a mából is tegnap lesz hónap, — a 67 bizottmányból is ma már csak 65 él, majd meglátja kegyelmed téns uram, hogy idővel ez sem lesz több 48-nál.

Most pedig megkövetem alásson téns uramat, hogy ennyit okoskodtam, de hát nem tehetek róla, mert már

nagyon kezd rám ragadni a bölcsesség, még attól félek, hogy a másik határba is megérik majd a szaga.

Hallott-e már kegyelmed valamit a kállói restorátzióról, a mult héten ment végbe, volt veres tollas meg fejr tollas ember elég, hanem mégis több volt ám a fejr tollas, — ettől osztán nagyon meg is ijjedtek a veres tollasok, — hanem kapták magokat s elindultak embert vásárolni, — olcsó volt az ember, mert darabját szálanként ötforinton szedték össze a mi valamire való volt, de már az apraját, a mit már csak úgy véka számra adtak; pálinkával szedték össze csak, így osztán meg is választották Bonizs uramat, a ki Barna is, sánta is viczespánnak, már most osztán az őta rivát a ki angyala van, még pedig halálig.

Hej téns uram! beh el árvahodott szegény nép is ez a nyiri mezitlábos tekintetes vármegye, bivaj hussal meg pájinkával, meg tehetik oda még Smerling uramat is viczespánnak, csak az urakra kell bízni, rá lehet már a mai világba a szegény embert mindenre venni, csak enni inni adjanak neki, a világ úgy is mindig csak egy forma rossz marad, de legalább annyit haszon van mellette, hogy úgy hébe hóba jóllakik a szegény ember a más kontójára, pedig nem így dukál ám tenni a restorátzió alkotmányos világban, úgy hallottam én azt.

Hát azt olvasta-e már téns uram! hogy a muszka császár megtiltotta, hogy a medvéket nem szabad az ü kegyelme országába tánczoltatni? bizonynal mondom derék jó ember érte, hogy a maga attyafiait úgy kiméli, s nem engedi kinoztatni, hát Pesten nem szállaltak még fel a végett, hogy a szegény szamarakon ne hordjanak dunavizet?

Ugyan kérem szeretettel édes téns uram, mondja meg csak kegyelmed nékem, hogy azokat a tisztelendő nemzetes pap urakat miért mustrálják most az ujságokban, különösen azokat a jezsovita uraimékat, valyon nem a fejr cselédek uszítják-e rájok az ujságírókat, a miért nütlen életet élnek ükemék, mert hejj uram téns uram, ismerem én az asszonyi állapot praktikáját nagyon jól, ha a fejr cseléd neki szilajodik, nem kiméli a meg a papot sem, láttam én már elégyszer, oszt . . . azért azok a jámbor pap urak mégis úgy eltürnek mindent, mintha csak komencióba válalták volna.

Na csak hamis világ ez téns uram, annak vagyok én a mondója, hát ha majd még a franczia meg a burkus rá kezd a marakodást?

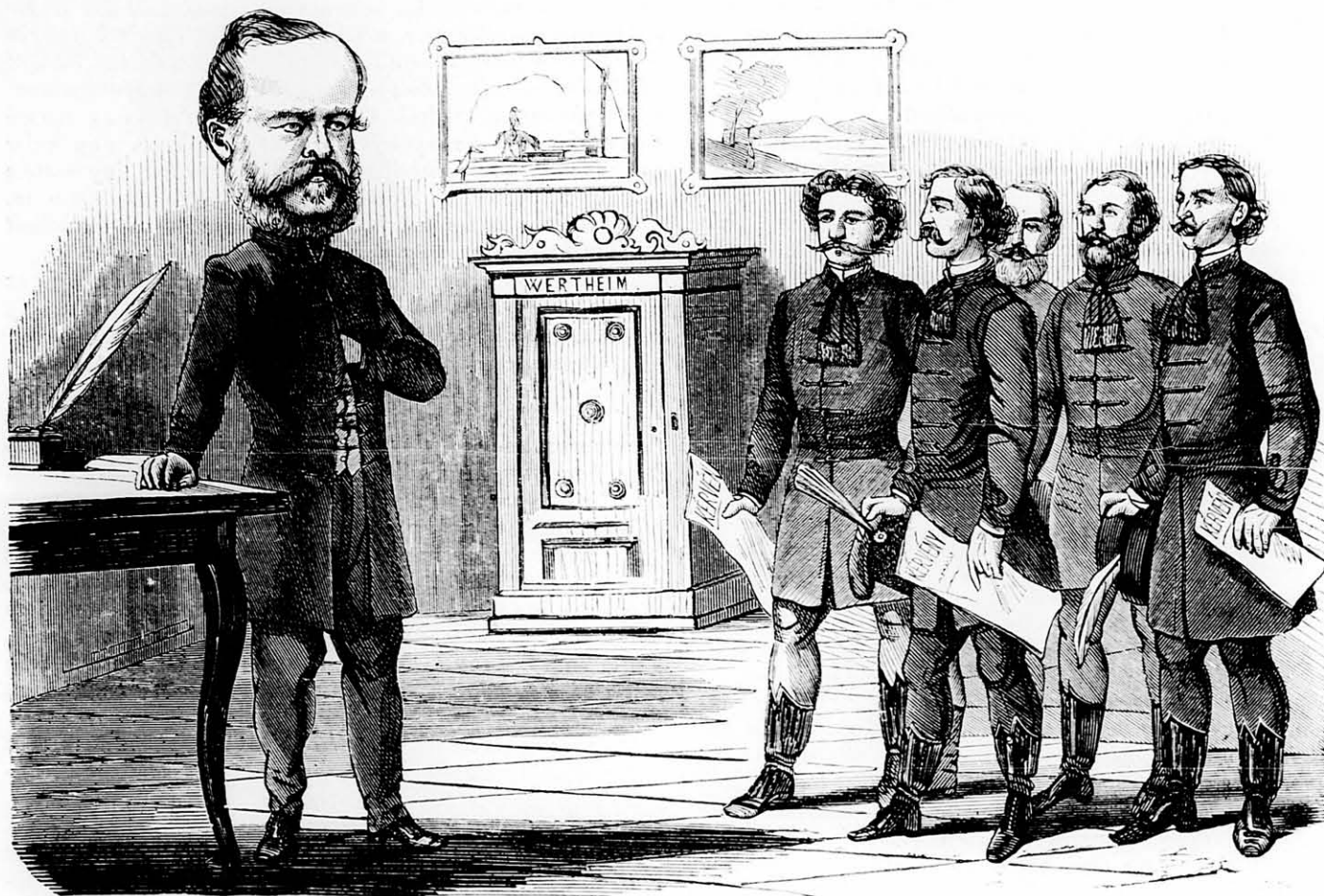
A kállai restorátzió óta jó kövér esős idő jár téns uram, javul a legelő, mindenfelé hizik a marha. Az ilyen magamféle pásztor ember meg osztán csak jól belehuzza magát a subájába, s el el gondolkozva a világ sorsán, mikor valami jó jut eszébe, mérgesebben megszippantja pipáját, kurjant a marhának mintha bizony a volna sok mindennek az oka.

Isten áldja meg kegyelmedet téns uram!

Karakán Marczai

gulyás-bojtár.

Bizonyos professor tanítványaira e szavakkal rivalgván: „himpeller gazkölykök! mindnyájatoknak levágom a fülét“ — a tanítványok egyike így szólt a tanárhoz: „azt ne tegye professor ur . . . mert akkor mindnyájan fületlenek lennénk, csak a domine clarissime lenne közünk a fül es.“

Ezek a derék hazafiak örömet vállalnának hivatalt, de azt mondja a miniszter ur, hogy nincs már számokra hely.

Kicszerélték a miniszteriumot.

Pestre készült Kákafalva érdemes birája és jegyzője, hogy az új miniszteriumnak szerencsét kívánjon a falu nevében.

Egyszersmind a kupak tanács azt is meghagyta a küldötteknek, hogy vegyenek egy olyan képet, melyen a magyar felelős miniszterek le vannak pingálva, mert hát illő, hogy az a helység falán függjön.

Feljövén a küldöttség Pestre, míg a jegyző bizonyos ismerését keresé fel, bíró uramra bizta, hogy vegye meg a magyar miniszteriumot, mint a kínél állott különben is a kaszsa.

El is ment a bíró szétnézni a városban, hol lenne kapható a kívánt kép, s csakhamar talált egy könyvtáros boltot, melynek ajtajára ki vala

ragasztva nagy betűkkel: „itt kapható a magyar felelős miniszterium“.

Bemegy tehát a boltba és kéri a könyvtárossegédeket, adjanak neki egy olyan képet, melyre valamennyi magyar miniszter rá van festve.

Az egyik segéd látván, hogy egyszerű falusi emberrel van dolga, pajkosságból két féle képet tett a bíró elibe választás végett, t. i. a 48-ki és a 67-ki miniszteriumot.

„Mi aztán egynek az ára?“ kérdé bíró uram . . . miután háromszor négyszer megforgatta előlről, hátulról a képeket.

„Egy forint“ vala a felelet.

„Mán csak ezt veszem meg ni . . . mert hát ez ösmerősebb előttem, mintha ezt a közbülső képet láttam volna már valahol, hanem tessék jól öszve pakolni, hogy öszve ne törjék az uton.“

miniszteriumban.

Ezek a cseli filiszterek pedig váltig bucsuznának, de hát a miniszter ur tyukkal, kalácsal marasztalja őket.

Hazavitték Kákafalvára a miniszteriumot, az egész falu öszvecsődült, hogy megbámulja, mit hozott bíró uram.

Nézik a képet jó darab ideig a nélkül, hogy el olvasták volna az alájok nyomtatott neveket. Keresik Gorove és Festetics urakat, kikről hallották, hogy közepén kikaszált szakált hordának, de csak nem találják a többi kép között.

Végre egyik a vének közül felkiált: „mi a manót tettek bíró uraimék! hiszen kieserélték a miniszteriumot... hát nem ismerik már kendtek ezt a középsőt ni... hisz ez Kossuth Lajos! nézzék kendtek világosan alá van írva; e meg itt Batthányi... ez Mészáros a hadügyminiszter, — hiszen most nincs is hadügyminiszter, ez a mit hoztak kendtek a 48-ki magyar független miniszterium. Az idei felelős minisztereket kellett volna megvenni, no bizon bíró urai-

mék szépen eljártak a megbízásban, támadának többen a bíróra.

„Ugyan hagyjanak békét már kendtek, — ha már meg van... hát isten neki... pattant fel a bíró — a manó nézte, micsoda nevek vannak aláírva... itten 9 fő van, azon a másikon pedig, mi kendteknek kellett volna csak 8 volt és az is csak egy forint... hát nem többet ér ez? vagy mi?“

„Igaza van bíró uramnak, — erősíték többen, jó lesz ez nekünk, a példabeszéd is azt mondja... jobb a régi az újnál, — fel kell tenni oda a tükör alá ni.

Fel is tették a tükör alá ünnepélyességgel a képet, és a 48-ki független miniszterium így pompázik Kákafalva helység házában, a 67-ki miniszterium helyett.

Minő a mi alkotmányunk?

Olyan a mi alkotmányunk —
Mint a színpadon estve . . .
Az az éhes, sápadt leány!
. . . Ki pirosra van festve.
Olyan a mi alkotmányunk —
Mint ruhája s ékszere,
Csillogó a lámpa fényénél . . .
Nappal öt hatost alig ér —
S királynőt játszik benne.

Nem ezt várta a hon népe!
Mely oly sokat szenvedett, —
Várt csalóka fény helyébe . . .
Mindennapi kenyeret.
Nem kíván királynő lenni . . .
A sikamlós színpadon,
Hogy ha legördült a függöny . . .
Régi bánatában nyögjön,
S keseregjen oly nagyon.

A sok rongy papir helyébe —
Egy darabka pénzt csupán,
Mire mélyen nyomva legyen
Az ős magyar alkotmány.
Három próba legyen rajta . . .
Magyar kormány, vármegye,
Nemzetőr, honvédszászlóaly —
S várainkat a lisztes faj . . .
Honvéd kezébe tegye.

Az ország kortese.

A mint fogták el is szalasztották.

N . . . M . . . község jegyzője hívatta a cigányt, hogy tőle az adóinspektor levelét átküldje a szomszéd falu előljáróságához.

Morénk átvén a levelet s az utasítást megértvén — egy kis bagót kunyorált az útra; a jegyző tehát nem csak saját pipájából verte ki a kívánt . . . csemegét a cigány markába, hanem azt is megengedte, hogy az épen nála szállásoló adóinspektor ur pipáit is kiszogathassa. Midőn aztán valamennyi pipát és pipaszárat szépen kitisztogatott a cigány, látván a jegyző, hogy a more rettentő kíváncsi szemekkel kancsalit az író asztala mellé helyezett sárga kufferen lévő kis szitára, melyben az adószedőnek felvágott jóféle magyar dohány állott, — a pipák tisztogatásáért egy pár pipára való dohánynyal is megajándékozta a cigányt.

Pipaszó mellett gyors léptekkel haladt a more a levéllel, utközben két finánczezal találkozik; az egyik megállítja s kérdé tőle, hova sietsz more? a cigány egyik kezével a kalapját illedelmesen fölére billentvén, a másikkal pedig makra pipáját szájából kivéve, meglehetős füstfelhőt bocsáta a finánczok orra alá, mondá: „Ide ni a szomszéd faluba a bíróhoz.” A finánczok megösmerték, hogy nem trafikszagu füstöt cesztett a cigány orruk alá — gseftet remélvén tehát, kérdék a cigányt, hogy hol kapta azt a jó dohányt. Dicsékedve válaszolá a more, hogy a nótárius urtól, kinek író-asztala mellett egy nagy sárga kuffer telisded tele van magyar dohánynyal.

E hirre megörültek a finánczok, bucsut sem véve a cigánytól — siettek N . . . M . . . község házához. A jegyző épen nem vala odabaza, nem is sokat törődtek a trafikhősök vele, elegendő volt nekik, hogy a sárga kuffer ott volt az íróasztal mellett erősen lelakatolva. A bírónak a pecsétet átkellett a handabandázóknak engedni, — azzal a ládát lepecsételték, kocsit rendeltek, s nagy diadallal vitték a kuffert a finánczparancsnoksághoz. Utközben vagy 4 szegény legény megállítja a sebesen hajtó kocsist. A szunyadozó finánczok, midőn a szegény legényeket megpillantották, szörnyen megijedtek. Az egyik betyár fennhangon kérdé: mi van a kocsin? — a megrémült finánczok egyike csak hamar kiköpte, hogy egy láda jóféle magyar dohány, „no hát ide vele,” mondák a betyárok aztán mehetnek tovább.

Megörültek a finánczok, hogy ily könnyen megszabadulhattak, átadták a kuffert a betyároknak és megkönnyült lélegzettel tovahajtottak.

De nem kevéssé szepegtek, midőn kistült, hogy az adóinspektor kufferjét adták át a szegény legényeknek, melyben korántsem magyar dohány, — hanem a környékből katona executióval behajtott 10,000 forint adóhátralék vala, melynek még most is bottal ütik a nyomát.

Trafik-nóta?

Csetneki helyett kell szívnom
Pipámból a rossz trafikát, —
Pedig oly bódító füstje . . .
Könnyen megölne egy bikát.

Se baj, ugy sem soká tart már . . .
Uralma a trafikának,
Majd kiadják az obsitját —
Mint kiszolgált vén fikának.

Különösen poétáknak
Gyötrője a komisz szivar . . .
Büzös ize a fejökben —
Minden eszmét öszvezar.

Igy történt most én velem is,
Jött egy rózsás gondolatom —
Lettlök az asztal mellé . . .
. . . A rózsámnak hogy megírom.

Megirom hogy fáj a szívem —
Mert nem láttam már régóta,
S im szerelmes verseimből
Lett egy füstös trafiknóta.

Szerelmes Pista.

Tréfás adomák.

Falura mentem, kocsisomat véletlenül Deáknak hívták. A kocsmában, hol megálltunk itatni, tréfából kérdém az én Deákomtól.

— Nem atyafia kigyelmednek az a pesti Deák Ferencz! ismeri-e őt?

— Hogy ne ismerném ifjurar, hisz minden hetivásárkor — mióta egyszer véletlenül találkoztam vele — felkeres engemet Pesten a Petrovics kocsmárosnál, hol rendesen megiszunk atyafiságos beszélgetés közben 5—6 itcze bort.

— Tyühh atyámfia? kigyelmed büszke lehet ám arra, hogy a hazának legnagyobb férfiával atyafiságban van, mi több, vele még poharazgat is.

Emberem önelégülten bajszát pödörgetve szólt:

— Hja ifjurar, nem is sajnálom én azt a néhány itcze bort, amit hébe-korba itt elköltünk!

— Micsoda? csak nem maga fizeté a borárát?

— De biz én fizettem. Eleinte nem is akarta megengedni, hogy én fizessek, de én bizony kifizettem, ha már ilyen ur lealazza magát, s nem restel atyafiának nevezni.

Megszánván e szegény jószívü magyarembert, mondtam neki:

— Hallja kigyelmed, ha legközelebb Pestre felmegy, s az a Deák nevü férfi ismét felkeresi a kocsmában s poharához akar nyulni, fogja fölön s dobja ki az ajtón, ne féljen tőle, ha még oly pohos hasú volna is, mert az a Deák nevü hamis rokona — egy nadály, egy gazember, kit Pesten ugy hívnak, hogy iparlovag.

Utóbbi szavaimra kocsisomnak homlokán kiütött az izzadság, nagy bosszusan csak most kezdte számolni, hány itcze bort itatott meg az ő névrokonával, — hogy a gyehena tüze égesse el csunya lelkét!

— „Biz így atyámfia, sok ilyen ragadozó madár van Pesten, vigyázzon, hogy máskor körmeik közé ne jusson.

A főpolgármesteri választásnál egy Szentkirályista kicsinylőleg mondva egyik Vidacsistának:

„Honnan van az, hogy Vidacs nem tudta rábeszélni a választókat, hogy őt válasszák meg; midőn mint életrajzában olvasom, beszél a magyar, latin, tót, szerb, oláh, horvát, német, angol, francia, olasz, görög és török nyelveket?

„Hiszen mi rajtunk nem mult volna el megválasztatása, de a maguk pártja annyi képességet és becsületességet mennyivel Vidacs rendelkezik nagyon is soknak tartja egy polgármesterben“ felele a Vidacsista.

Kitalálni való, hogy mi hát?

Legelőbb is kérem az a legfőbb dolog,

Hogy megmondjam, mikép én két tagból állok:
De azért hogy tagom párjával is vagyok —
Ketten együtt véve kicsit érünk nagyon.

Kicsi vagyok tehát, de hatásom köre

Kiterjed igen sok országok terére;
Ha még tótul beszélsz s nevemen el eszmélsz,
Elsőmben s végsőmben uralkodókra lelsz.

Homlokom ékiti mint a hős vitéznek

Cserkoszoru, — talán, hogy többet érjek —
Pedig én nem vagyok sem hős sem nagy vitéz,
Csak egy hosszú quadrát papirban századrész.

Gazdám hajdanában hátamon elhevert,

De immár ő kelme rajtam lakni nem mert —
Bizonytal szegyenből, hogy ily kis érdeken . .
Gáncs ne történhessék ő nagy érdemében.

Születésemkor egy Gründlichkeit-Sisthema . .

Mely soká fenn álla, tönkre silányula,
Tudniillik ama régi jó időkben . .
Hárman valánk együtt hűséges egységben.

De teremtő gazdánk Bach úr falánkságát

Örökölve, régi társunk harmadikát
Elnyeltük, s már most csak ketten teszünk hármat.
Melyik élő hitte, hogy ilyet is láthat?!!

Karakán Marczl
gulyas-bojtar.

Diskurszus a pestvárosi tisztujítás felett.

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Iczik. Jó hogy találom khendet khedves Miszka bátya! beszéljen valamit a pulgármester-választásról... azt hallum, khend is a viürüs thollas reptülikános!! párthoz tartozott?

Mihály. Oda biz én Iczik szomszéd! mely daczára annak, hogy megbukott, még is

győzött... Hát nem elég jól viseltük mi magunkat, az ellenpárt minden mesterkedésre daczára is megmutattuk, hogy mégis csak van tizennégyszáz szabadelvü választópolgára Pestnek, kik megtudják különböztetni a csókát a varjutól. Nem volt ott Iczik szomszéd a restellázión?

Iczik. Nem ment el az eszem, hallja khend! csak nem megyek olyan helyre, hol az embernek a fogát is kiüthették volna... ha a herr von Theisz helyettes fűkapitány alkotmányusan elütre nem intézkedett volna. Láttam hallja khend a nagy plakátokat az ótázakon: „a választási helyre fegyverrel és bittal bemenni tilos“ A Kóbi fiam pedig azt mondta nem tudom igaz-e? hogy a muzeum odvara thele volt katunasággal, csakugy kokocskáltak feltözött panganétával a vasrácsos kerítésen keresztül a viürüs thollasokra. Szegény Kóbi fiam! megemlegeti a pulgármester-választást, mert egy döhös komészáriustól akkura pufont kapott a mir elkiálthotta magát „éljen Vidacs“, hogy egy mellette lévü szoszterinasnak ogtrott ki az egyik szeme thülle. Ugy khell neki a rebellernek, nem thodta kiáltani: „éljen Szentkirályi“ akkur legalább a szoszter inasoktól kapta volna egy becsöletes hátbadubást Azt is mondja Kóbi fiam! hogy a fűkapitány orr olyan döhbe gyütte, hogy kardját is kihozta az éljenzü publikumra, és kiadta a generálbeféhl a purosszóknak, hogy szorják szét a csüeseléék népet és a lázzungó inasok táborát, ha még egyet mernek kokkani... E parancsra osztán ugy megijedt az ugy nevezett csüeseléék sereg, hogy még egy egész uktüvával hangosabban kezdett éljenezni; minek a lett természetes küvetkezése, hogy a fűkapitány orasága retirált meg, mert ha ezt az ügyes taktikát nem küveti, okvetlen megsiketölt volna mind a két fölére... Thodja khend Mihály gazda mi tetszik nekem leginkább ezen a dicsüeséges napon? azon szép történecke, hogy míg a tisztujítás elnűke a her von Ráth, Deák Ferenczet a komfortáblíhoz ki-

sérte, valamelyik csirkefogó ezen tisztujítás emlékére az elnűk urnak zsebkendűjét atillája hátulsó zsebéből remekül ellopta. Szeretném thodni, ki fizeti most meg a herr von Ráthnak kárát?

Ludas Matyi gyorspostája.

Öszinte kérelme
A most a postásnak,
Mután vége van.
A tisztujításnak...
Minden alkotmányos
Derék tisztviselő! —
A Ludas Matyira..
Fizessen hát elő.
E kérelmet vegye
Kiki fontolóra..
Mi az az egy forint
Három egész óra?

Szapuló Matyinak Váraadra: Kiadó-hivatalunk rendesen küldi lapunkat a fekete sasba, nem tudjuk tehát hol van a hiba? miért nem kap ön meg minden példányt, talán a postán hever? írja meg druszám! melyik szám hiányzik s rögtön megküldjük.

K... Imre rektornak.

„A mult és a jelen“ egy keveset komoly, Rákerül még a sor... nem eszi meg a mely.

B... I... nek Böszörménybe.

Azt halljuk hogy ottan agyonverték hatot, Tizenkettő pedig nehéz sebet kapott. — Ezen fontos tényről elvárunk egy kis referátát.

R... Istvánnak Pécsre: Méltó a panasz, de isten látja lelkünket... nem tehetünk róla. Mi a lapot szombaton rendesen postára adjuk... hogy az Pécsre csak másik héten csótörtökön érkezik meg, ez előttünk is megfoghatatlan. Tessék elhinni, hogy igyekszünk előfizetőinket kielégíteni — hanem ha először sok helyen a postamester, azután a pap, rektor, kántor stb. végig olvasta, és aztán ugy kerül az előfizető kezibe... arról csak akkor tehetünk, ha az illetőket névszerint megnevezik tisztelt előfizetőink.

Többeknek: Ismételve figyelmeztetjük a felszólamlókat **nyílt** levélben, (ez nem kerül pénzbe), és a **sorszám** megemlítésével sziveskedjenek reklamálni.

Bézi József polgártársnak Tisza-Kürtre: Csak türelem... minél előbb intézkedni fog az ily tárgyakban a megye.

Csirke Ferinek: vettük a küldeményt s azt használni is fogjuk, csak arra kérjük, kevesebbet a jóból egyszer egyszer, s minél apróbb cikkeket, mivel közönségünk azt szereti, ha minél változatosabb tartalmu Ludas Matyi!... fogadjja üdvözetünket.

Szatmárra, az igazügy kortesének: az „ország kortese fokossal rohant be hozzánk, hogy hát a ki erre meg ara... ő sem a h a m i s ü g y kortese. Most már duelláljon egymással a két kortes versben vagy prozában... hadd lássuk melyik igazi kortes

E... Sándor urnak Ráskára: 649. szám alatt rendesen expedíaltatik uraságod lapja, s ha még is nem kapná ön meg, sziveskedjék nekünk a postakiadó nevét megírni, hogy erélyesen intézkedhessünk.

Teljes számú példányokkal szolgálhat a kiadó-hivatal.